

Arrest

nr. 208 367 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 22 mei 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 13 oktober 2017 ter kennis gebracht aan verzoekster en betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2017 werd ingediend door :

T., A. (R.R. ...)

Geboren te Masis op (...)1998 Nationaliteit: Armenië Adres: (...) 8400 OOSTENDE

Ook gekend als: K. A., geboren op (...)1997

K. A., geboren op (...) 1997

T. A., geboren op (...) 1997

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde als minderjarige mee de asielprocedures van haar ouders. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.10.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielprocedure werd afgesloten op 29.05.2012 met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste en twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkene sinds 29.05.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het haar ouders zijn die haar belangen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat betrokkene hier onderwijs gevolgd heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat haar ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Haar ouders lieten haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 21.11.2016 meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in haar land van herkomst geen toekomst zou hebben. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt met objectieve bewijsstukken. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene inmiddels meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat zij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit op een hele goede integratie in de Belgische samenleving zou wijzen, dat zij hier een volledig draagvlak zou opgebouwd hebben, dat ze drie loonfiches voorlegt evenals haar fiche 281.10 en dat ze verwijst naar de stukken die voorgelegd werden bij de vorige aanvraag 9bis van haar ouders, met name verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tevens ter kennis gebracht op 13 oktober 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam T. A. Geboortedatum (...)1998 geboorteplaats: Masis nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K. A., geboren op (...)1997; en als K. A., geboren op (...)1997; en als T. A., geboren op (...)1997,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dertig dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel richt verzoekster zich tot de eerste bestreden beslissing en voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeksters ingeroepen buitengewone omstandigheid, met name het feit dat zij onmogelijk haar studies kan onderbreken, niet als buitengewoon kan beschouwd worden nu verzoeksters schoolbezoek reeds vanaf 29.05.2012 plaatsvindt in een precaire situatie, met name haar illegaal verblijf in België en nu verzoekster meerderjarig en dus niet langer leerplichtig is.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat zij in haar aanvraag 9bis Vw. uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij als les volgt in het tweede leerjaar van de derde graad aan het (...) te Oostende waar zij haar middelbare studies onmogelijk voor lange tijd kan onderbreken.

Dat verweerder echter de motivatie van de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekster niet langer leerplichtig zou zijn en daar haar ouders haar bewust hebben laten studeren in illegaal verblijven.

Verzoekster merkt op dat zij als kind van haar ouders zelf toch geen enkele fout treft aan het verder leven en studeren in een land, naar waar haar ouders gevlucht waren en waar zij ondertussen volledig geïntegreerd is, een grote vriendenkring heeft, perfect de taal spreekt,...

Dat verweerder, die heeft nagelaten bij verzoekster te informeren en haar te horen (cf. infra), verder heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat verzoekster ondertussen haar diploma van secundair onderwijs heeft behaald en voor het academiejaar 2017-2018 als studente is ingeschreven voor de opleiding "bachelor of science in de economische wetenschappen" aan de Universiteit Gent (cf. stuk 2).

Dat verweerder echter nalaat rekening te houden dat bij een terugkeer naar Armenië (om aldaar een studentervisumaanvraag in te dienen) verzoekster zal genoodzaakt zijn haar hogere studies voor lange (en zelfs onbepaalde) tijd te onderbreken, met enorme financiële en psychologische schade tot gevolg. Niet alleen riskeert verzoekster, wanneer zij niet (tijdig) haar studies verderzet, het reeds door haar betaalde hoge inschrijvingsgeld en de door haar bij de examens, welke binnenkort plaatsvinden, behaalde credits en studiepunten te verliezen. Daarnaast zal het nog jarenlang aanslepen vooraleer verzoekster in België kan afstuderen aan de Ugent en op het werkveld aan de slag kan met haar bachelor-en daaropvolgend masterdiploma.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder heeft nagelaten een voorafgaandelijk grondig onderzoek in te stellen naar de gevolgen van het voor lange tijd/onbepaalde tijd onderbreken van haar hogere studies alvorens een beslissing te nemen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Daarnaast wil verzoekster benadrukken dat er zelfs geen Belgische ambassade in Armenië aanwezig is. Verzoekster dient zich te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou (Russische Federatie)¹, 2277 km verwijderd van verzoeksters woonplaats Massis in Armenië², waardoor er sowieso ook lange tijd zal verstrijken vooraleer de aanvraag effectief kan ingediend worden en voor het betekenen van de beslissing.

1.3

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeksters aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat verzoekster reeds zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat zij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit zou bewijzen op een hele goede integratie in de Belgische samenleving, dat het administratief talrijke bewijsstukken zou bevatten en de integratie van haar ouders, dat zij hier een volledig draagvlak zou hebben opgebouwd en dat zijn loonfiches en haar fiche 281.10 voorlegt, evenals de voorgelegde stukken bij de aanvraag 9bis ingediend door haar ouders met name verschillende getuigenverklaringen) geen buitengewone omstandigheden vormen nu deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing enkel een opsomming bevat en geenszins op een afdoende manier motiveert waarom deze door verzoekster ingeroepen argumenten niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden, die het bijzonder moeilijk, zometert onmogelijk, maken voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst om er haar aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

De motivatie van verweerder, dat de door verzoekster ingeroepen argumenten behoren tot de gegrondheidsfase, kan geenszins als afdoende beschouwd worden, nu deze niet motiveert waarom de door verzoekster ingeroepen elementen "in concreto", in het voorliggende geval, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden die het bijzonder moeilijk, zometert onmogelijk, maken voor verzoekster om voor onbepaalde termijn terug te keren naar haar land van herkomst om er haar aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou (cf. arrest RvV dd. 13.01.2016, nr. 159 769).

Immers verzoekster heeft, naast het volgen van middelbare studies en haar inschrijving als student aan de Ugent, hier in België een volledig draagvlak opgebouwd en zij heeft een groot netwerk en vrienden-

en kenniskring gecreëerd, die haar ondermeer in staat stellen zoveel mogelijk studentenjobs uit te oefenen (teneinde haar studies te betalen), waardoor het bijzonder moeilijk, zometer onmogelijk, is voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst om er haar aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

Derhalve kan verweerder niet zomaar in zijn onontvankelijkheidsbeslissing stellen dat de door verzoekster ingeroepen argumenten behoren tot de gegrondheidsfase en in deze fase dan ook niet dienen behandeld te worden.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2 In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het privé- en gezinsleven van verzoekster, die hier in België reeds lang verblijft en geïntegreerd is, middelbare studies volgt en een (materieel) draagvlak heeft opgebouwd.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijkheid staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoeksters situatie, met name haar integratie, haar langdurige verblijf, haar studies, haar vakantiejobs, haar draagvlak, en totaal geen banden meer heeft met haar land van herkomst.

In de bestreden beslissing worden immers de belangen van verzoekster geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving, die toch in verzoekster heeft geïnvesteerd door haar alhier jarenlang school te laten lopen (zij heeft in België haar diploma middelbaar onderwijs behaald en is nu student aan de Ugent), vakantiejobs te laten verrichten,

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van

voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privé-en gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekwamen had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op een afdoende manier rekening werd gehouden met het effectieve privé-en gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad voor de goede orde op dat deze middelonderdelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat verzoekster de schending van concrete beginselen aanvoert.

Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor

niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster spitst vooreerst haar betoog toe op het motief uit de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt omtrent haar studies. Zij betoogt dat de gemachtigde meent dat het feit dat zij onmogelijk haar studies kan onderbreken, niet als buitengewoon kan beschouwd worden nu haar schoolbezoek reeds vanaf 29 mei 2012 plaatsvindt in een precaire situatie, met name haar illegaal verblijf in België en nu zij meerderjarig is en niet langer leerplichtig. Verzoekster zet uiteen dat zij in haar aanvraag heeft aangegeven les te volgen in het tweede leerjaar van “*het (...) te Oostende*” waar zij haar middelbare studies onmogelijk voor lange tijd kan onderbreken. Tevens merkt zij op dat haar als kind van haar ouders geen enkele fout treft aan het verder leven en studeren in een land naar waar haar ouders gevlucht waren en waar zij ondertussen volledig geïntegreerd is, een grote vriendenkring heeft, perfect de taal spreekt ...

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster een beperkte lezing geeft van het betreffende motief uit de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers:

“Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkene sinds 29.05.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het haar ouders zijn die haar belangen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat betrokkene hier onderwijs gevolgd heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat haar ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Haar ouders lieten haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 21.11.2016 meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster gaat niet in op het eerste onderdeel van het motief waarin de gemachtigde stelt dat zij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat zij geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, behoeft. Zij weerlegt dit motief dan ook niet. Verzoekster kan hoe dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat de motivering zou beperkt zijn tot een verwijzing naar het feit dat zij niet langer leerplichtig zou zijn en dat haar ouders haar bewust hebben laten studeren in illegaal verblijf. Dat verzoekster inmiddels niet meer leerplichtig is, kan overigens niet worden ontkend. Zij geeft immers verderop in haar betoog zelf aan intussen haar middelbare studies te hebben beëindigd zodat haar betoog omtrent het schoollopen in het voormelde college in wezen niet meer dienstig is.

Verder betoogt verzoekster dat werd nagelaten haar te horen, evenals dat werd nagelaten om rekening te houden met het feit dat zij ondertussen haar diploma van secundair onderwijs heeft behaald en voor het academiejaar 2017-2018 als studente is ingeschreven voor de opleiding “*bachelor of science in de economische wetenschappen*” aan de universiteit te Gent. Zij verwijst hierbij naar het stuk 2. Een terugkeer naar Armenië om aldaar een studentennisma aanvraag in te dienen zou haar naar haar mening noodzaken om haar hogere studies voor lange (en zelfs onbepaalde) tijd te onderbreken, met enorme financiële en psychologische schade tot gevolg. Tevens riskeert verzoekster niet enkel het door haar betaalde hoge inschrijvingsgeld en de te behalen credits en studiepunten te verliezen, daarnaast zal het nog jaren aanslepen voor zij in België kan afstuderen aan de universiteit van Gent en op het werkveld aan de slag kan met haar bachelor- en daaropvolgend masterdiploma, aldus verzoekster. Zij

besluit op dit punt dat geen voorafgaandelijk grondig onderzoek werd ingesteld naar de gevolgen van het voor lange tijd/onbepaalde tijd onderbreken van haar hogere studies alvorens een beslissing te nemen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekster de kans had om alle toelichtingen en stukken die zij nuttig achtte, bij te brengen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dateert van 22 mei 2017 en derhalve werd genomen voorafgaand aan de start van het academiejaar 2017-2018. Het stuk 2 – houdende het diploma secundair onderwijs en het inschrijvingsbewijs van de universiteit te Gent – van verzoekster dateert eveneens van na het nemen van de bestreden beslissingen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan stukken ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Dezelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster verder aanhaalt dat er zelfs geen Belgische ambassade in Armenië is en zij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, 2277 kilometer verderop, waardoor er sowieso ook lange tijd zal verstrijken vooraleer de aanvraag effectief kan ingediend worden en voor het betekenen van de beslissing. Verzoekster toont niet aan dat zij deze elementen heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid zodat zij de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden. Bijkomend wijst de Raad er opnieuw op dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken en elementen in de plaats van het bestuur te beoordelen.

In een volgend onderdeel van haar betoog gaat verzoekster in op het volgende motief van de gemachtigde van de staatssecretaris:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene inmiddels meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat zij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit op een hele goede integratie in de Belgische samenleving zou wijzen, dat zij hier een volledig draagvlak zou opgebouwd hebben, dat ze drie loonfiches voorlegt evenals haar fiche 281.10 en dat ze verwijst naar de stukken die voorgelegd werden bij de vorige aanvraag 9bis van haar ouders, met name verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekster meent dat slechts een opsomming wordt gegeven en dat geenszins afdoende wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Nergens in de vreemdelingenwet wordt echter wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande en zoals verzoekster overigens zelf aangeeft, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster toont door het herhalen van elementen uit haar aanvraag en haar algemene beschouwingen niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden

gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing daar dit geen verwijderingsmaatregel betreft, wijst de Raad erop dat rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een beschermenswaardig gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zij geeft echter een hoofdzakelijk theoretisch betoog maar laat na *in concreto* aan te duiden uit welke leden haar gezin of familie zou bestaan, laat staan dat zij desgevallend een afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid levert, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden. In de mate verzoekster doelt op het kerngezin waarvan zij deel uitmaakt, merkt de verwerende partij in de nota op, dat geen enkel familielid van verzoekster een verblijfsrecht geniet waardoor het hele gezin dient terug te keren naar het land van herkomst en er bijgevolg geen sprake is van een verbreking van de gezinsband. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich in die zin niet op deze bepaling kan beroepen. Bijgevolg is het verdere betoog van verzoekster omtrent onder meer de ‘inmenging’, de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging niet dienstig.

Wat haar privéleven betreft, verwijst verzoekster wat de concrete elementen *in casu* betreft naar haar langdurig verblijf in België, haar integratie, haar middelbare studies, haar vakantiejobs en het feit dat zij een (materieel) draagvlak heeft opgebouwd. Naar haar mening werd geen rekening gehouden met de

specifieke kenmerken van haar situatie. Zij stelt tevens geen banden meer te hebben met haar land van herkomst en dat de Belgische samenleving in haar heeft geïnvesteerd.

Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen en wordt uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Waar zij opnieuw verwijst naar haar hogere studies, herhaalt de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat zij de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte heeft gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in hoofdzaak tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, onredelijk zou zijn of dat geen voldoende onderzoek rekening houdende met de concrete elementen van de zaak zou hebben plaatsgevonden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.4 In het eerste middel gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“B. MIDDELEN MET BETREKKING TOT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

1. Eerste middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden aangaande haar studies in België en haar integratie in de Belgische samenleving.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

3.5 Waar verzoekster de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele

maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoekster de hoorplicht aanvoert als algemeen beginsel behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Nog daargelaten de vraag of dit beginsel in het kader van de thans bestreden beslissing van toepassing is, dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoekster verwijst na haar theoretisch betoog, slechts naar haar studies in België en haar integratie in de Belgische samenleving.

In de eerste plaats stelt de Raad eveneens wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, vast dat, in de mate dat verzoekster verwijst naar haar hogere studies – haar middelbare studies zijn immers reeds achter de rug – deze bestreden beslissing werd genomen op 22 mei 2017 en derhalve voor de aanvang van het academiejaar 2017-2018. Het stuk 2 dat zij voegt bij haar verzoekschrift, houdende het diploma van secundair onderwijs en het inschrijvingsbewijs van de universiteit te Gent, dateert overigens van na het bestreden bevel zodat de gemachtigde hiervan niet op de hoogte kon zijn. Zoals hoger gesteld, komt het niet de Raad toe dit stuk voor de eerste maal te beoordelen.

Vervolgens merkt de Raad opnieuw op dat verzoekster de kans had de nodige inlichtingen te verschaffen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens de kans had deze aanvraag te actualiseren. Er wordt overigens gemotiveerd omtrent de studies en de integratie van verzoekster in de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht als het bestreden bevel zodat niet kan worden verwacht dat deze elementen nogmaals worden herhaald in dit bevel. Overigens wijst de Raad er nog op dat in de tweede bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°

van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen verzoekster niet betwist. De Raad stipt daarbij voor de goede orde aan dat het louter inroepen van elementen van integratie en het schoollopen of het indienen van voormelde aanvraag met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, geen automatische gevolgen hebben voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de betrokkene geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert dit dat ten aanzien van haar maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, evenmin implicaties heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokkene. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen, noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de betrokkene in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de betrokkene.

De eventuele nietigverklaring van de ontvankelijkheidsbeslissing zou dan ook niet tot gevolg hebben gehad dat de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing hierdoor in het gedrang kwam, nu dergelijke nietigverklaring van de ontvankelijkheidsbeslissing immers niet zou leiden tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk zou worden. Bovendien brengt het louter instellen van een annulatieberoep tegen de ontvankelijkheidsbeslissing geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "*privilège du préalable*" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet.

Zodoende wordt een schending van artikel 41 van het Handvest niet aangetoond, evenmin als een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van de rechten van verdediging.

Het middel is ongegrond.

3.6 In een tweede middel gericht tot het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de van zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van dit tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"2. Tweede middel : schending van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1

Het verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel en alleen gemotiveerd door een verwijzing naar het art. 7, eerst lid, 1° Vw.

Dat echter geen enkele verwijzing naar het art. 74/13 Vw. in dit bevel is terug te vinden.

Artikel 74/13 Vw. stelt evenwel het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder geenszins in het bevel op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoeksters gezins- en privéleven in België en met verzoeksters integratie en hogere studies.

2.2

Met voormelde vaststellingen heeft verweerder geenszins rekening gehouden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw., opnieuw geen enkele afweging is gebeurd.

Dat het art. 74/13 Vw., de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werden geschonden.

Dat geenszins bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten werden rekening gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster.”

3.7 Verzoekster betoogt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende wordt gemotiveerd waarom overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden met haar gezins- en privéleven in België, met haar integratie, hogere studies en met haar gezondheidstoestand.

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringplicht bevat, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoekster geenszins *in concreto* uiteenzet uit welke leden haar gezin of familie zou bestaan, laat staan dat zij dit staft. Ook zet zij geenszins uiteen welke gezondheidsproblemen zij zou hebben. Waar verzoekster nog verwijst naar de bescherming van haar privéleven, merkt de Raad nog op dat dit element niet wordt opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting en op generlei wijze uiteenzet op welke manier zij belang heeft bij het opwerpen van deze grief, daar zij enkel de elementen opsomt dewelke worden gestipuleerd in voornoemd artikel en geenszins uiteenzet met welke concrete elementen, andere dan deze die behoren tot het privéleven, *in casu* dan wel geen rekening zou gehouden zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- of de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN